

Zondag 10 augustus 2025 6^e vakantieviering

Wees elke dag bereid, want de dood komt als een dief in de nacht, zo zou je het evangelie en de boodschap ervan vandaag kunnen samenvatten.

Wees elke dag bereid, wees waakzaam, zoals het thema van deze viering want elke minuut, elk uur, elke dag kan je laatste zijn. We weten immers niet wanneer de Heer komt en ons roept.

Natuurlijk is het niet de bedoeling dat we het allemaal zo zwartgallig zien en dat we ons leven door deze gedachte helemaal in beslag dienen te laten nemen. De mens is immers bedacht om gelukkig te zijn, om te genieten, om te leven maar dat alles mag nooit ten koste gaan van een ander maar SAMEN met de ander, met andere medemensen.

Vorige week ging het over goed gevulde schuren met graan waarbij de waarschuwing klonk: dwaas, wat heb je aan al dat graan, aan al dat geld want nog heden nacht kom ik je halen.

Nee, de mens gemaakt om te leven, om te genieten, om gelukkig te zijn leeft en kan pas echt leven, gelukkig zijn en genieten in relatie tot een ander, tot medemensen en daarom zo klonk ook vorige week zondag door is het de bedoeling dat je deelt wat je hebt maar vooral wat je bent: mens en medemens.

Gelukkig zijn zit niet in geld of in geld alleen. Geld maakt het wel gemakkelijker maar in 2006 was ik voor Vastenactie in Ghana midden in de bush-bush.

We bezochten projecten die Vastenactie ondersteunde en had ondersteund (delen wat je hebt) en op al die plekken was het feest, werden we met al egards ontvangen en in al hun armoede en soms ook ellende, deelden ze van hun armoede met ons en je schaamde je om het aan te nemen maar niet aannemen dat zou een belediging zijn.

Nee, gelukkig zijn zit in de relatie die hebt met elkaar en met de Heer des Huizes zoals die genoemd wordt in het evangelie en wij Vader, God, Eeuwige of welke naam we Hem of Haar dan ook geven.

Liefde, naastenliefde, empathie, genegenheid, warmte, hartstocht en noem maar op zijn woorden die we toe kunnen dichten aan Hem/haar die we God durven noemen en ons doet toekomen, die ook wij in ons elven elke dag de ander, de medemensen dienen toe te komen in ons doen en laten en dat wij kunnen laten zien in ons delen wat we zijn en wat we hebben.

We zitten in de vakantietijd, maar aandacht voor de ander, er zijn voor de ander delen met elkaar opdat niemand verloren loopt, kent geen vakantie want De dood komt als een dief in de nacht. Je kunt morgen een slecht nieuws bericht krijgen. Je kunt van huis gaan en niet meer thuis komen.

Wees dus waakzaam of eigenlijk zou elke dag je koffer gepakt klaar moeten staan om te kunnen gaan.

Geen koffer met kleren, wellicht hebben we die niet meer nodig waar we heen gaan, maar wel een koffer met opgeruimde dingen als ruzietjes of conflictjes die ooit speelde tussen jou en medemensen.

Dat je terugkijkend op je leven, geprobeerd hebt er te zijn voor anderen naar best vermogen en alles gedaan hebt de ander gelukkig te maken.

Dat je geprobeerd hebt de liefde die je ontvangen hebt ook uit te stralen naar medemensen om je heen waardoor ook zij zich geliefde, gezien, erkend en gehoord voelden.

Dat je rijk of arm, zoals gezegd geldt speelt niet de belangrijkste rol in je leven, alles uit het leven jou geschonken gehaald hebt om anderen gelukkig te maken door te delen wat je bent en wat je hebt.

In de gedachte voor onderweg op het eind van deze dienst, leest Lenie

Waakzaam zijn is niet passief afwachten.

Niet een houding van met-de-armen-over-elkaar en wel zien wat er gaat gebeuren.

Het is eerder een actief uitzien naar, alert zijn op mensen en gebeurtenissen.

Waakzaam zijn zet ons in beweging, maakt ons gespitst op het Rijk van God.

Weest dus waakzaam, zorg dat je koffertje steeds gepakt klaarstaat.

En dan is het zover...

De spannende tijd van het ongeneeslijk ziek zijn van degene die je zo lief is, ligt achter je.

Na de kanker is nu ook de dood je huis binnengeslopen. Soms als een dief in de nacht.

Mijn neefje Maarten van tien zag het beeld van de dief voor zich toen zijn oma was overleden. Hij verwoordde dit zo:

De dood

De dood is als een dief in de nacht –

Tussen licht en donker zit een deur

Het licht is de mens

het donker is de dood.

Op die deur zit een slot

het hart wordt zwakker, en het slot roest...

Het slot valt van de deur, en de dood komt binnen.

Het licht wordt donker

en de mens is gestorven.

In de ogen van een kind wordt het definitieve duidelijk zichtbaar:

'En de mens is gestorven...'

Door de dood is voorgoed een andere tijd aangebroken.

Een tijd van diepe rouw.

Een tijd van immens verdriet.

Een tijd van alomvattend gemis.

Vaak ook een tijd van vragen:

Waar is God in dit alles?

Wat is de bedoeling van dit verlies?

Waar is het voor nodig dat mijn geliefde ons nu al moest verlaten?

Want zo kan het voelen, dat God dit voor ons heeft bedacht.

Waarom overkomt ons dit? Het strijkt totaal tegen ons gevoel in.

Ons verstand kan dan wel zeggen, dat iedereen ergens aan moet overlijden. En dat misschien onze genen wel een rol spelen in het tijdstip.

Maar ons gevoel antwoordt dan onmiddellijk dat het nog veel te vroeg is. Dat het zeker niet nu had moeten gebeuren, terwijl er nog zoveel mooie plannen op stapel stonden....

Hoe vinden we een uitweg tussen ons verstand en ons gevoel?
Met bovendien een God op afstand. Een God die geen antwoord
lijkt te geven en ons met al onze vragen alleen lijkt te laten.
Aan het begin van de 20^e eeuw schreef de gelovige dichter
Rainer Maria Rilke over soortgelijke vragen aan een collega
onderstaande woorden terug. Het komt erop neer dat 'geduld'
het sleutelwoord is. Hij schreef:

Heb geduld

*Heb geduld met alles wat in het hart nog niet helder is
en probeer de vragen zelf lief te hebben
als gesloten kamers,
als boeken die in een zeer vreemde taal
geschreven zijn.*

*Zoek niet naar de antwoorden
die je niet gegeven kunnen worden,
omdat je ze niet leven kunt.*

En daar gaat het om: alles te leven.

*Als je met de vragen leeft
dan leef je misschien geleidelijk aan
ongemerkt ooit op een dag in het antwoord.*

Misschien is het – geduldig – op God blijven vertrouwen wel het
antwoord op onze vragen van nu. Misschien ook wel het enige
antwoord op onze pijn, onze rouw, ons verdriet en ons gemis.
In de Psalmen staat geschreven dat God dit allemaal ziet en
'moeite en verdriet aanschouwt om het in zijn hand te leggen'.
Om het te wege...! (Psalm 10:14) Daar spreekt liefde en
nabijheid uit.

De uitnodiging 'om alles in zijn hand te leggen' biedt ook ruimte
om voor het positieve te blijven kiezen. De dichter Sytze de
Vries geeft ons daar een handvat voor. In zijn gedicht
'Fluistering in de nacht' stelt hij aarzelend telkens twee posities
tegenover elkaar. De fijngevoelige titel is veelzeggend want we
beseffen maar al te goed hoe belangrijk het voor ons is, 'dat
ons leed door anderen goed gewogen wordt' (Job 6:2). Je kunt
er soms zo hartstochtelijk naar verlangen dat de diepte van je
leed gepeild wordt. Door anderen. Maar vooral ook door dé
Ander. Het gedicht klinkt zo:

Fluistering in de nacht

*Je kunt huilen omdat iemand die je lief was er niet meer is
of blij zijn omdat diegene heeft geleefd.*

Je kunt je ogen sluiten en hopen dat hij of zij terugkomt
*of je kunt je ogen openen en zien wat diegene heeft
achtergelaten.*

Je hart kan leeg zijn omdat deze persoon er niet meer is
of je kunt vervuld zijn van de liefde die je kon delen.

Je kunt je afwenden van de toekomst en in het verleden leven
of je kunt proberen door te gaan vanwege gisteren.

Je kunt iemand alleen herinneren omdat die persoon er niet
meer is

*of je kunt haar of zijn gedachten koesteren en die laten
voortleven.*

Je kunt huilen, je leeg voelen of je omdraaien
of je kunt doen wat hij of zij wilde:

Iets van jezelf maken en trots zijn op wie je bent.

Hoewel met aarzeling opgeschreven, komt hier een heilzame
perspectiefwisseling tot stand.

Lang niet eenvoudig om daarin mee te bewegen.

Gelukkig worden we niet gedwongen. Wel hebben we een eigen
verantwoordelijkheid.

De keuze is aan ons...!

Gettie Kievit